Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 17. Warszawa, dnia 30 czerwca 1934 r. **Rok XVII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 90 - 94.

III. PISMA OKÓLNE.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

166.

OKÓLNIK Nr. 90

z dnia 15 czerwca 1934 r.

w sprawie opinjowania projektów większych zakładów użyteczności publicznej.

(Nr. BS. 106-16).

Do

P. P.: Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Prezydenta m. st. Warszawy i Prezydentów miast: Bydgoszczy, Częstochowy, Grudziądza, Krakowa, Lublina, Lwowa, Łodzi, Poznania, Torunia i Wilna.

Art. 320 i 330 prawa budowlanego (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16.II.1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) wymagają wydania szczegółowych przepisów, dotyczących budowy zakładów użyteczności publicznej.

Aż do czasu wydania wspomnianych przepisów, w celu ułatwienia pracy urzędom wojewódzkim, posiadającym w chwili obecnej małą liczbę specjalistów w dziedzinie budownictwa użyteczności publicznej i techniki sanitarnej, jak również w celu wywarcia właściwego wpływu na budownictwo państwowe i samorządowe, w porozumieniu z P. P. Ministrami: Opieki Społecznej, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych zarządzam, aby projekty większych budynków zakładów użyteczności publicznej, zarówno państwowych jak i samorządowych były nadsyłane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do opinji przed ich zatwierdzeniem w ustalonym trybie.

Za większe zakłady użyteczności publicznej, objęte tem zarządzeniem uważam: kąpieliska i pływalnie, rzeźnie, hale targowe, zakłady lecznicze, zapobiegawcze i opiekuńcze, zakłady ostatecznego usuwania śmieci (np. zakłady spalania śmieci), zakłady utylizacyjne, piekarnie mechaniczne, zakłady dezynfekcyjne i t. p.

(—) *Bronisław Pieracki*
MINISTER

167.

OKÓLNIK Nr. 91

z dnia 22 czerwca 1934 r.

o interpretacji przepisów o uposażeniu z dnia 28 października 1933 r.

(Pers. 706-52).

Do

P. P.: Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

W celu wyjaśnienia niektórych postanowień rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) oraz rozporządzeń Rady Ministrów, wydanych na podstawie powołanych rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej, Ministerstwo Skarbu zakomunikowało pismem okólnem z dnia 4 czerwca 1934 r. L. D. III. 9535/1/34 — w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów—co następuje:

I. Przez „uposażenie zasadnicze“ rozumieć należy uposażenie, określone w art. 2 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, art. 2 rozporządzenia o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz art. 2 rozporządzenia o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej.

Przez uposażenie, jako podstawę do obliczenia należności służbowych (pośmiertnego, odprawy i t. p.) rozumieć należy—o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej—uposażenie zasadnicze wraz z ewentualnie przysługującemi dodatkami: lokalnym, funkcyjnym, służbowym i reprezentacyjnym (zagranicą i w Gdańsku) oraz zasiłkiem wyrównawczym.

II. Jeżeli należności służbowe (dodatek funkcyjny, służbowy, diety) przyznane są osobom „pełniącym obowiązki przywiązane do stanowiska“, lub „pełniących obowiązki służbowe“, to należności te przysługują osobom, którym sprawowanie danego stanowiska (obowiązków służbowych) formalnie przez władzę poruczone zostało zarówno wskutek nieobsadzenia danego stanowiska (np. p. o. Naczelnika Wydziału, Kierownik Wydziału) jak i wskutek czasowego niepełnienia służby przez osobę, zajmującą dane stanowisko (pełniącą dane obowiązki służbowe np. wskutek urlopu, choroby, wyjazdu) (zastępstwo).

Powstanie prawa do dodatku służbowego nie jest unormowane żadnemi przepisami specjalnemi, wobec czego mają tu zastosowanie przepisy art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych.

Z uwagi jednak na postanowienie § 41 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781),

w myśl którego dodatek służbowy nie przysługuje w razie faktycznego niepełnienia z jakichkolwiek powodów obowiązków służbowych przez 2 miesiące, należy w przypadkach, w których dodatek służbowy przyznany został — w myśl § 40 tego rozporządzenia — funkcjonarjuszom, pełniącym obowiązki służbowe o charakterze kierowniczym (np. Dyrektor szkoły) uznać, że prawo do takiego samego dodatku służbowego osób, którym formalnie poruczono czasowe zastępstwo tych funkcjonarjuszów, powstaje dopiero od dnia 1-go miesiąca po upływie okresu dwumiesięcznego pełnienia tych obowiązków, analogicznie z przepisami ust. 1, art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28. X. 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych.

Jeżeli początek okresu dwumiesięcznego, sześciomiesięcznego lub dwunastomiesięcznego, stanowiącego o nabyciu albo utracie prawa do dodatku funkcyjnego lub służbowego przypada przed 1 lutego 1934 r. a koniec tego okresu po dniu 1 lutego 1934 r., wówczas nabycie względnie utrata prawa do dodatku następuje w dniu faktycznego upływu omawianego okresu, mimo że początek tego okresu przypadał przed dniem 1 lutego 1934 r.

III. Z brzmienia art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, a mianowicie z użycia w ust. 1 tego przepisu słowa „uposażenie" bez bliższego określenia elementów tego uposażenia, w zestawieniu z postanowieniem ust. 2 o zwolnieniu od państwowego podatku dochodowego „zasiłków i nagród pieniężnych", wynika, że celem tego przepisu było zwolnienie od państwowego podatku dochodowego wszelkich należności pieniężnych, przysługujących na podstawie tego rozporządzenia, a stanowiących dochód.

IV. W sprawie stosowania art. 21 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych wyjaśnia się, jak następuje:

Zarządzenia władz administracyjnych mogą stworzyć o tyle tylko tytuł prawny do potrącenia, o ile właściwa władza administracyjna jest kompetentna do wydania orzeczenia w sprawie, stanowiącej ten tytuł prawny.

W razie zbiegu roszczeń Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego, należności i danin o porządku zaspokojenia tych roszczeń rozstrzyga termin doręczenia władzy asygnującej uposażenie zarządzenia właściwej władzy administracyjnej. W razie zbiegu potrąceń na podstawie tytułów egzekucji sądowej z potrąceniami na podstawie zarządzeń władz administracyjnych o porządku zaspokojenia stanowią przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz art. 21 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, który roszczeniom Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego oraz należności i danin przyznaje pierwszeństwo zaspokojenia.

Z użycia w ust. 1 tego art. ogólnego pojęcia „uposażenie" oraz z powołania się w ust. 3 na przepisy dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej co do dopuszczalności potrąceń wynika, że potrącenia mogą być dokonywane ze wszystkich należności pieniężnych, przysługujących na podstawie tego rozporządzenia, o ile niektóre należności nie są wyraźnie wyjęte z pod egzekucji.

Dopuszczalne w myśl art. 21 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych potrącenia należy stosować bez względu na czas powstania tytułu prawnego.

V. Przepisane w art. 22 rozporządzenia o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych przedawnienie stosuje się zarówno do roszczeń, wynikających z tytułu uposażenia, unormowanego w powołanem rozporządzeniu, jak i do roszczeń z tytułu uposażenia, unormowanego przepisami prawnemi, obowiązującemi przed wejściem w życie rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej o uposażeniu z dnia 28 października 1933 r., przyczem bieg przedawnienia rozpoczyna się najwcześniej z dniem 1 lutego 1934 r. t. j. z dniem wejścia w życie postanowień art. 22 rozporządzenia z dnia 28 października 1933 r.

Z treści art. 22 wynika niewątpliwy zamiar objęcia przedawnieniem wszystkich świadczeń, przysługujących na podstawie przepisów o uposażeniu.

VI. Z brzmienia § 64 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) w zestawieniu z przepisami § 63 tego rozporządzenia wynika, że odjęcie dodatku funkcyjnego lub służbowego, przysługującego z dniem 1 lutego 1934 r. lub przyznanego po tym dniu, zarówno jak obniżenie grupy uposażenia, posiadanej w dniu 1 lutego 1934 r. lub przyznanego po tym dniu nie może skutkować odżycia lub przyznania zasiłku wyrównawczego. Zasiłek wyrównawczy bowiem służy na pokrycie różnicy między dotychczasowem uposażeniem, jakie przysługiwało w dniu 1 stycznia 1934 r., a nowem uposażeniem, przyznanem z dniem 1 lutego 1934 r.

Powyższe wyjaśnienie stosuje się do postanowień § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 782).

Nawiązując do punktu II, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ze swej stony wyjaśnia, że za formalne poruczenie przez władzę sprawowania obowiązków służbowych, przywiązanych do danego stanowiska kierowniczego, należy uważać również i poruczenie urzędnikowi stałego zastępstwa właściwego kierownika. Natenczas z nastąpieniem każdej przerwy w pełnieniu obowiązków przez kierownika — jego obowiązki obejmuje bez osobnego zlecenia stały zastępca.

Należy zwracać uwagę na to, ażeby z akt lub zapisków urzędu można było w każdym wypadku ustalić datę objęcia obowiązków służbowych.

(—) M. Dolanowski
PODSEKRETARZ STANU

168.

OKÓLNIK Nr. 92

z dnia 26 czerwca 1934 r.

o zmianie w przepisach rachunkowo-kasowych (§ 78).

(Nr. GB. 31-50).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że Ministerstwo Skarbu postanowieniem z dnia 27 marca 1934 roku Nr. D. III. 4861/3/34 zwolniło kasy urzędów skarbowych z obowiązku przesyłania władzom i urzędom państwowym spisów wzór Nr. 16 do § 78 przepisów rachunkowo-kasowych w brzmieniu podanem w Dziennikach Urzędowych Min. Skarbu Nr. 4 poz. 69 z 1925 roku i Nr. 16 poz. 192 z 1927 r.

Wskutek powyższego o sprostowaniu pomyłek w zarachowaniu władze i urzędy państwowe będą zawiadamiały właściwe Izby Skarbowe (Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu) przy pomocy zwykłych pism.

Ponieważ w związku ze skasowaniem spisów wzór Nr. 16 Izby Skarbowe będą wykonywały cenzurę przychodów kas urzędów skarbowych na podstawie sprawozdań władz i urzędów wzór Nr. 18 i 22 do powołanego wyżej § 78 przepisów rachunkowo-kasowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nakłada obowiązek na Urząd Wojewódzki (Komisarjat Rządu) czuwania, aby sprawozdania rachunkowe były przedstawiane właściwej Izbie Skarbowej ściśle w ustalonych terminach (§ 78 przepisów rachunkowo-kasowych — Dziennik Urz. Min. Skarbu Nr. 16 poz. 192 z 1927 roku).

W odniesieniu do czynności władz i urzędów państwowych dotychczas obowiązujące postanowienia § 78 przepisów rachunkowo-kasowych ulegają zmianie w tym kierunku, że znosi się obowiązek odnotowywania tytułów budżetowych (paragrafów) na wykazach szczegółowych przy poszczególnych kwotach. Obowiązek odnotowywania tytułów budżetowych na dowodach przychodowych i sporządzania na wykazach szczegółowych zestawień wpływów w ogólnych sumach według tytułów budżetowych utrzymuje się.

Powyższe podaje się na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 11 maja 1934 r. Nr. D. III. 7133/3/34.

(—) *M. Dolanowski*
PODSEKRETARZ STANU

169.

OKÓLNIK Nr. 93

z dnia 27 czerwca 1934 r.

o dostosowaniu umów służbowych do nowych przepisów o dietach i kosztach podróży.

(Nr. Pers. 201-4).

Do

P. P.: Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) określa wysokość diet dla pozostających w stosunku publiczno-prawnym funkcjonarjuszów państwowych oraz klasę, dozwoloną dla ich przejazdu koleją lub statkiem—w zależności od zajmowanego w służbie stanowiska.

Wprowadzenie tej zasady zamiast obowiązującej poprzednio, która uzależniała wysokość diety od grupy uposażenia i była stosowana również i do pracowników kontraktowych, powoduje konieczność zmiany obecnie obowiązujących umów służbowych, zawartych według wzorów, ustalonych okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 190 z dn. 24.X.1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1736, poz. 1) i zmienionych pismem okólnem z dn. 11.I.1934 r. Nr. Pers. 706/12 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1, poz. 10).

Zanim przeto zostaną wydane w tej mierze przepisy, normujące sprawę jednolicie we wszystkich działach zarządu państwowego, należy w umowach, zawartych z pracownikami płatnymi z etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dokonać zmiany (oczywiście tylko za zgodą pracownika) przez nadanie ostatniemu ustępowi punktu 2 następującego brzmienia:

„W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia z urzędu na inne miejsce służbowe, będą P. . . . . . przysługiwały należności według norm, ustalonych dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w § 4 punkcie 1 lit . . . (wstawić odpowiednią literę) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320)".

Zmiana umów może być dokonana bądź przez zawarcie dodatkowej umowy, bądź przez wpisanie na obydwu egzemplarzach dotychczasowej umowy klauzuli o treści podanej powyżej. Pod klauzulą należy uzyskać podpis pracownika i położyć podpis przedstawiciela władzy.

Określając literą wysokość diety, trzeba mieć na uwadze, jakiemu mianowicie stanowi-

sku w służbie państwowej odpowiadają funkcje, pełnione przez pracownika kontraktowego. W umowach nanowo zawieranych należy również w punkcie 1 po wyrazie „obowiązki" wpisywać nazwę odpowiadającego danym funkcjom stanowiska według nomenklatury, przyjętej w urzędowej tabeli stanowisk.

ZA MINISTRA
(—) *M. Dolanowski*
PODSEKRETARZ STANU

170.

OKÓLNIK Nr. 94

z dnia 27 czerwca 1934 r.

o przenoszeniu w stan nieczynny funkcjonarjuszów państwowych mianowanych na stałe i rozwiązywanie stosunku służbowego z funkcjonarjuszami prowizorycznymi.

(Pers. 209—1).

Do

P. P.: Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

W związku z § 51 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 28 maja 1934 r. powzięła uchwałę następującą:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW
z dnia 28 maja 1934 r.

§ 1.

Przeniesienie w stan nieczynny funkcjonarjusza państwowego (art. 2 ustawy emerytalnej), posiadającego więcej niż 10 lat, zaliczalnych do wysługi emerytalnej, może być dokonane dopiero po stwierdzeniu przez właściwą władzę skarbową (§ 51 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów do ustawy emerytalnej), czy funkcjonarjuszowi przysługuje prawo do uposażenia emerytalnego i ustaleniu wysokości tego uposażenia.

§ 2.

W razie stwierdzenia, że przeniesienie w stan nieczynny pociągnęłoby za sobą wydatek na emeryturę, może Minister Skarbu ze względów budżetowych sprzeciwić się zamierzonemu przeniesieniu w stan nieczynny.

§ 3.

Jeżeli właściwa władza naczelna uważa przeniesienie w stan nieczynny, mimo sprzeciwu ze strony Ministra Skarbu, za konieczne przesyła sprawę do rozstrzygnięcia Prezesowi Rady Ministrów, nawet w tych przypadkach, gdy przeniesienie w stan nieczynny, w myśl przepisów. nie wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

§ 4.

We wnioskach o przeniesienie w stan nieczynny należy zawsze zaznaczyć, czy funkcjonarjusz ma prawo do uposażenia emerytalnego i w jakiej wysokości, oraz dołączyć odpis oświadczenia władzy skarbowej, jeżeli to oświadczenie jest w myśl niniejszej uchwały wymagane.

Podając powyższą uchwałę do wiadomości okólnikiem Nr. 23 z dnia 11 czerwca 1934 r., Prezes Rady Ministrów wyjaśnił, że w myśl § 51 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej, powołanego w § 1 tejże uchwały, przez właściwą władzę skarbową rozumieć należy Ministra Skarbu, o ile chodzi o funkcjonarjuszów władz naczelnych i centralnych, którzy otrzymują uposażenie grupy VI i wyższej oraz wszystkich, otrzymujących uposażenie grupy IV i wyższej, a izbę skarbową, wyznaczoną przez Ministra Skarbu — o ile chodzi o wszystkich innych funkcjonarjuszów.

Zgodnie z § 4 uchwały powyższej należy do wniosku o przeniesienie w stan nieczynny dołączyć odpis oświadczenia władzy skarbowej, jeżeli to oświadczenie jest wymagane, w przeciwnym zaś razie wyraźnie stwierdzić we wniosku, że funkcjonarjusz nie ma 10 lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej i praw emerytalnych nie posiada.

Przeniesienie w stan nieczynny jest zarządzeniem wyjątkowem, które powinno być stosowane w ostateczności, jeżeli funkcjonarjusz istotnie nie nadaje się do służby na żadnem odpowiedniem stanowisku w danym dziale zarządu państwowego, a rozwiązanie z nim stosunku służbowego w inny sposób jest niemożliwe.

Zasadniczo przeniesienie w stan nieczynny nie powinno być stosowane jako środek represyjny przeciwko funkcjonarjuszowi, który dopuścił się naruszenia obowiązków służbowych, ponieważ w tym przypadku przepisy przewidują zastosowanie zarządzeń porządkowych lub dyscyplinarnych, a przeniesienie w stan nieczynny w razie cięższego naruszenia obowiązków służbowych jest raczej nieuzasadnionem uprzywilejowaniem dla winnego funkcjonarjusza, gdyż często nie pozbawia go praw emerytalnych i nie zamyka mu drogi do ponownego przyjęcia do służby.

Nie należy zatem stosować przeniesienia w stan nieczynny, jako środka zastępującego dłużej trwające dochodzenie dyscyplinarne, a raczej dążyć do przyśpieszenia postępowania karno-sądowego lub dyscyplinarnego.

Przy przenoszeniu w stan nieczynny ze względu na dobro służby szczególną należy zachować ostrożność co do osób, posiadających zasługi w poprzedniej działalności niepodległościowej w okresie niewoli.

Jednostki te w razie mniejszej przydatności na danem stanowisku należałoby wypróbować na innem, gdyż nie wydaje się prawdopodobnem, aby poza wyjątkowemi przypadkami, ludzie, którzy dali dowód swego ideowego stosunku do Państwa, nie mogli być nadal odpowiednio w służbie wykorzystani.

Wreszcie przeniesienie w stan nieczynny nie powinno być stosowane w tych przypadkach, w których przepisy pozwalają na bezpośrednie przeniesienie w stan spoczynku (ukończenie 60 lat i nabycie prawa do zaopatrzenia emerytalnego, trwała niezdolność do służby i t. p).

Równocześnie Prezes Rady Ministrów zarządził, by tryb postępowania, ustalony w przytoczonej wyżej uchwale Rady Ministrów, był odpowiednio stosowany także przy wypowiadaniu stosunku służbowego tym funkcjonarjuszom prowizorycznym, którzy posiadają więcej, niż 10 lat, zaliczalnych do wysługi emerytalnej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ze swej strony oznajmia, że władza, występująca z wnioskiem o przeniesienie w stan nieczynny funkcjonarjusza stałego lub o zwolnienie ze służby funkcjonarjusza prowizorycznego, mającego ponad 10 lat służby, winna zgromadzić wszystkie materjały (sprawozdania, doniesienia, adnotacje i t. p.), stwierdzające istnienie okoliczności, uzasadniających wniosek i materjały te wraz z kompletnemi aktami osobowemi funkcjonarjusza nadesłać Ministerstwu przy piśmie, zawierającem wniosek i możliwie wyczerpujące szczegółowe jego uzasadnienie.

(—) *M. Dolanowski*
PODSEKRETARZ STANU

A.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

171.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 czerwca 1934 r.

o bezpłatnych pozwoleniach na broń dla pracowników pocztowych.

(Nr. AP. 38-29).

Do

P. P.: Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Poniższe podaje się do wiadomości i właściwego wykorzystania w uzupełnieniu pisma okólnego z dnia 6 lutego b. r. Nr. AP. 38-29 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 29).

(—) *Weissbrod*
DYREKTOR DEPARTAMENTU

MINISTERSTWO
POCZT I TELEGRAFÓW
Biuro Personalne
BP. 83.
Warszawa,
dnia 25 maja 1934 r.

Zał. do pisma ok. Nr. AP. 38-29.

Bezpłatne pozwolenie na broń.

Do

Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów (wszystkich)

Zarządzenie z dnia 23 stycznia 1934 Nr. BP. 83 Ministerstwo uzupełnia w następujący sposób:

a) W ustępie drugim tego zarządzenia dodaje się nowy punkt: „6) pracownikom technicznym, zatrudnionym na przestrzeni przy budowach i naprawach tras i przewodów telegr. i telef., którzy mają poruczone pieniądze na wypłaty wynagrodzeń lub t. p. albo też mają obowiązek pilnowania materjałów technicznych".

b) W ustępie trzecim w wierszu ostatnim po wyrazach „wymienionym pod" zamiast cyfr „3—5" należy umieścić cyfry „3—6".

(—) *Ludwik Młynarski*
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

172.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 czerwca 1934 r.

o ulgach dla funkcjonarjuszów państwowych oraz ich żon przy przejazdach kolejowych.

(Nr. Pers. 707-18).

Do

P. P.: Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Pozycja 41 przesłanej Panom przy piśmie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1934 r. Nr. Pers. 707/16 instrukcji H-Ia, zawierającej zbiór ulg pozataryfowych na przewóz osób i bagażu na linjach normalnotorowych P. K. P. została częściowo zmieniona i obowiązuje obecnie w brzmieniu, podanem w załączniku do niniejszego pisma.

Ministerstwo Komunikacji, powiadamiając Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o zmianie powyższej, zakomunikowało równocześnie co następuje:

W nowej redakcji poz. 41 omówiono również szczegóły co do dotychczasowych legitymacyj urzędników etatowych oraz co do legitymacyj tymczasowych dla urzędników prowizorycznych i kontraktowych i ich żon.

Ze względu na dużą ilość zapytań ze strony różnych urzędów państwowych, a nawet samych pracowników, kierowanych do Ministerstwa

Komunikacji o bliższe wyjaśnienia, jakim kategorjom pracowników kontraktowych zajętych w poszczególnych działach służby przysługują zniżki, Ministerstwo Komunikacji prosi o wydanie podwładnym urzędom i instytucjom właściwych zarządzeń i wyjaśnień, zgodnie z załączonemi przepisami, jak również mających na celu dostosowanie wszystkich legitymacyj, uprawniających do zniżek, do wymagań kolei.

W szczególności chodzi o zaopatrzenie legitymacyj dotychczasowych oraz tymczasowych wszystkich pracowników, uprawnionych do zniżek kolejowych (etatowych, prowizorycznych, kontraktowych i ich żon oraz emerytów) w nadruk, stwierdzający prawo danej osoby do korzystania z ulgi, o treści następującej:

„Na kolejach państwowych normalnotorowych stosuje się opłaty według tabeli szóstej (B), a na wąskotorowych połowę opłat normalnych."

Klauzula powyższa jest niezbędna, gdyż jest ona obecnie, wobec niewydania jeszcze wzoru legitymacyj w nowej postaci przez Prezydjum Rady Ministrów, jedynym znakiem zewnętrznym, pozwalającym na pierwszy rzut oka zorjentować się organom kolejowym co do uprawnień do zniżki. Natomiast brak jej z jednej strony jest sprzeczny z wydanemi i opublikowanemi rozporządzeniami ogólnemi, z drugiej zaś strony powoduje wśród służby kolejowej chaos i niepewność w zastosowaniu ulgi, wobec czego Ministerstwo Komunikacji wydało podwładnym organom kolejowym kategoryczne polecenie nietolerowania po dniu 1 lipca r. b. odnośnych braków w legitymacjach.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia jednocześnie, że należy się zastosować do wyżej wymienionego żądania Ministerstwa Komunikacji co do nadruków na legitymacjach i stosować w przyszłości przy wydawaniu legitymacyj i zaświadczeń, uprawniających do korzystania z ulg przy przejazdach kolejowych, wskazówki podane w załączniku.

(—) *Pasella*
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

Otrzymują:

Dyrektor Gł. Urzędu Stat.
Komendant Główny P. P.

Załącznik do pisma Nr. Pers. 707/18.

„Poz. 41. Przejazdy pracowników państwowych.

(Ulga ważna na stałe, oparta częściowo na postanowieniach następujących Rozporządzeń: Rozporządzenia Rady Ministrów z 28.I 1934 r. o ulgach dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz asesorów i aplikantów sądowych przy przejazdach kolejami państwowemi (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 10 poz. 79); Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.1.1934 r. o ulgach dla oficerów i szeregowych Policji Państwowej oraz Straży Granicznej przy przejazdach kolejami państwowemi (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 10, poz. 80); Rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 22.XII.1933 r. (Monitor Polski z 1933 r. Nr. 297, poz. 329).

1. Uprawnieni:

a) Funkcjonarjusze państwowi etatowi (mianowani) pozostający w służbie czynnej, w stanie nieczynnym lub w stanie spoczynku, a mianowicie:

Urzędnicy państwowi,
Państwowi fukcjonarjusze niżsi,
Sędziowie, prokuratorzy, asesorowie sądowi,
Profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich,
Nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostających na etacie Państwa,
Funkcjonarjusze Straży Więziennej,
Urzędnicy i państwowi funkcjonarjusze niżsi służby wykonawczej przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon",
Funkcjonarjusze administracji lasów państwowych;

b) Prowizoryczni urzędnicy państwowi lub prowizoryczni państwowi funkcjonarjusze niżsi, praktykanci, aplikanci sądowi;

c) Pracownicy kontraktowi, z którymi zawarto umowy na czas nieoznaczony (t. j. trwali), pełniący funkcje analogiczne z osobami wymienionemi pod a);

d) Żony pracowników, podanych pod a) b), dopóki pracownicy ci znajdują się w służbie czynnej;

e) Żony pracowników podanych pod c);

f) Żony oficerów i szeregowych Policji Państwowej, Policji Województwa Śląskiego, i Straży Granicznej dopóki znajdują się oni w służbie czynnej;

g) Emeryci Policji Państwowej, Policji Województwa Śląskiego i Straży Granicznej;

h) Kurjerzy Ministerstwa Spraw Zagranicznych;

i) Urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze następujących instytucyj państwowych: Szpitala Powszechnego we Lwowie, Szpitala Św. Łazarza w Krakowie, Zakładu dla umysłowo chorych w Kulparkowie, Zakładu dla umysłowo i nerwowo chorych w Kobierzynie.

Uwaga I:

do b) Z ulgi korzystać mogą również urzędnicy prowizoryczni, którzy przeszli w stan spoczynku.

Uwaga II:

do c) Uprawnienia kontraktowych pracowników uzależnione są od:

1) trwałości zajmowanego stanowiska, co wyklucza od udziału w uldze pracowników dniówkowych, albo angażowanych na określony czas, np. rok, pół roku;

2) pełnienia funkcyj takich samych, jak urzędnicy lub niżsi funkcjonarjusze, podlegający ustawie o państwowej służbie cywilnej z 17.II 1922 r., co wyklucza od zniżki osoby, które weszły z władzą w stosunek umowny, nie dotyczący pracy w publiczno-prawnym charakterze urzędnika lub niższego funkcjonarjusza lecz np. agenta, robotnika i t. p.

Z ulgi korzystać mogą jednak w drodze wyjątku pełniący analogiczne do wymienionych w p. 1 a) funkcje, kontraktowi: nauczyciele, profesorzy, zastępcy profesorów oraz pomocnicze siły naukowe szkół akademickich państwowych, przyjęci lub mianowani na okres czasu oznaczony, nie krótszy jednak jak 9 miesięcy, a także młodsi asystenci państwowych szkół akademickich i ich zastępcy, niezależnie od czasu, na który są mianowani lub przyjęci.

Uwaga III:

do d), e) i f) Żony pracowników podane w tych punktach mają prawo do ulgi pod warunkiem, że nie są sądownie separowane, chyba, że na mężu ciąży obowiązek alimentacji.

Uwaga IV:

W myśl powyższych postanowień nie mają prawa do ulgi:

1) pracownicy i emeryci Monopolów Państwowych oprócz tych emerytów, którzy zostali przeniesieni na emeryturę przed wyodrębnieniem Monopolów w przedsiębiorstwa (np. emeryci Monopolu Tytoniowego, którzy prześli w stan spoczynku przed dniem 1.II.1933 mogą korzystać z ulgi):

2) agenci pocztowi i pocztowi pracownicy kontraktowi, z którymi zawarto umowy na czas oznaczony;

3) notarjusze i pisarze hipoteczni;

4) robotnicy zakładów, instytucyj, przedsiębiorstw, wytwórni państwowych oraz inni pracownicy w tych przedsiębiorstwach, zakładach, instytucjach i wytwórniach, nie będący w znaczeniu prawa publicznego urzędnikami państwowymi, np. urzędnicy Pocztowej Kasy Oszczędności oprócz Prezesa i Wiceprezesa P. K. O., pracownicy Państwowych Zakładów Inżynierji i t. p.

2. Warunki stosowania:

Przejazdy ulgowe mogą się odbywać w dowolnych relacjach i ilościach na podstawie legitymacyj ustalonego wzoru lub zaświadczeń (p. 1 h), wydanych przez odnośne władze państwowe. Ulgę stosuje się przy przejazdach jednorazowych w klasie I, II i III pociągów osobowych i pośpiesznych.

Wzory legitymacyj urzędniczych i zaświadczeń opisane są w punkcie 5 (Postanowienia szczególne).

Osoby wskazane w p. 1 a), b), c), g) oraz i) mają również prawo do nabywania ulgowych biletów odcinkowych.

3. Opłaty:

Opłaty za przejazdy jednorazowe pobiera się według **tabeli „B"**.

Za ulgowe bilety odcinkowe, przysługujące osobom wymienionym w p. 1 a), b), c), g) oraz i) pobiera slę opłaty według **tabeli „H"**.

Ulgi od opłat, obliczanych według taryfy podmiejskiej, nie są stosowane.

4. Ograniczenia:

Przy przejazdach w pociągach luksusowych (ekspresowych), ulga nie ma zastosowania.

5. Postanowienia szczególne:

(1) Legitymacja pracowników państwowych w służbie czynnej składa się z okładki sztywnej i wewnętrznej wkładki. Kolor okładki legitymacji Ministrów i Podsekretarzów Stanu, Prezesa i Wiceprezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwowej oraz Ambasadorów R. P jest czerwony, urzędników—czarny, funkcjonarjuszów zaś niższych—szaroniebieski. Wymiar okładki wynosi około $8^1/_2 \times 13$ cm. Na wewnętrznej wkładce są wytłoczone słowa: „Legitymacja urzędowa" lub „Legitymacja urzędnicza", a na okładce godło Państwa. Na wewnętrznej stronie okładki znajduje się obramowanie dla umieszczenia fotografji właściciela legitomacji, formatu wizytowego. Fotografja powinna być zaopatrzona własnoręcznym podpisem właściciela legitymacji oraz stemplem urzędu, który wydał legitymację i powinna być przymocowana w sposób trwały, uniemożliwiający jej wyjęcie.

Na pierwszej stronicy wkładki jest podany numer legitymacji, pieczęć urzędu, wystawiającego legitymację i własnoręczny podpis właściciela legitymacji.

Druga i trzecia strona zawiera następujące dane: rodzaj legitymacji, termin ważności, imię i nazwisko, stanowisko właściciela legitymacji, datę wydania, podpis i stanowisko służbowe osoby, wydającej legitymację, pieczęć okrągła z godłem Państwa tudzież stempel, odbity tuszem czerwonym, treści następującej:

„Na kolejach państwowych normalnotorowych stosuje się opłaty według tabeli szóstej (B), a na wąskotorowych połowę opłat normalnych".

Czwarta strona wkładki zawiera rubryki dla poświadczenia ważności legitymacyj na okres danego roku.

(2) Pracownicy państwowi emerytowani korzystają przy przejazdach kolejami państwowemi z ulgi na zasadzie legitymacji wzoru, ustalonego dla pracowników czynnych, z tem, że w legitymacji powinno być wskazane ostatnio zajmowane stanowisko służbowe emeryta.

Kolor okładki legitymacyj emerytowanych pracowników państwowych jest granatowy.

(3) Prowizoryczni urzędnicy państwowi, praktykanci, pracownicy kontraktowi oraz żony pracowników państwowych mogą korzystać z ulg przejazdowych na podstawie imiennych legitymacyj z fotografją, wydanych przez odnośne władze państwowe. Wzór tych legitymacyj zostanie ustalony w niedługim czasie przez Prezydjum Rady Ministrów.

Do czasu zaopatrzenia wspomnianych osób w legitymacje, mogą służyć za podstawę do uzyskiwania ulg przejazdowych tymczasowe legitymacje, wystawiane przez urzędy państwowe,

uprawnione do wydawania legitymacyj urzędnikom stałym. Legitymacje tymczasowe powinny zawierać dane stwierdzające, że uprawniona osoba jest urzędnikiem państwowym kontraktowym lub prowizorycznym albo żoną urzędnika, stempel lub nadruk o uprawnieniu do korzystania z przejazdów ulgowych według stawek tabeli szóstej („B"), datę wystawienia oraz pieczęć urzędu wystawiającego legitymację i podpis zwierzchnika. Legitymacja tymczasowa powinna być zaopatrzona w fotografję i podpis posiadacza. Fotografja powinna być ostemplowana pieczęcią urzędową.

Żony oficerów i szeregowych Policji Państwowej oraz Policji Województwa Śląskiego mogą narazie korzystać z legitymacyj według wzoru Nr. 17, wydawanych przez Komendę Główną Policji Państwowej i Komendy Wojewódzkie P. P. lub przez Śląski Urząd Wojewódzki, przyczem powinny zawierać nadruk lub stempel o zastosowaniu tabeli szóstej według formułki podanaj wyżej.

4) Kurjerzy Ministerstwa Spraw Zagranicznych uprawnieni są do korzystania z ulgi na podstawie „Listu Kurjerskiego" (Lettre de Courrier) lub paszportu dyplomatycznego, jeżeli na tych dokumentach będzie odbity, przewidziany dla urzędniczych legitymacyj stempel: „Na kolejach państwowych normalnotorowych stosuje się opłaty według tabeli szóstej (B) a na wąskotorowych połowę opłat normalnych".

(5) Legitymacje tracą swoją ważność z końcem każdego roku kalendarzowego. Przedłużenie ważności (prolongata) na każdy następny rok uzyskują legitymacje te przez umieszczenie, na ostatniej stronie książeczki legitymacyjnej, klauzuli następującej treści: „Ważność niniejszej legitymacji przedłuża się do dnia 31 grudnia 19.... r., podpis, pieczęć" (upoważnionej władzy).

Kierownicy urzędów pocztowych są upoważnieni do corocznego przedłużania podległemu personelowi ważności posiadanych legitymacyj, z dopiskiem „Z upoważnienia Dyrekcji Poczt i Telegrafów w . . . . . .", podpisem kierownika i odciskiem stempla danego urzędu pocztowego.

Właściciele nieprolongowanych na dany rok legitymacyj nie mają prawa do korzystania z ulg.

Ogółem legitymacje są ważne w ciągu 8 lat od chwili wydania Obowiązkowi prolongowania nie podlegają legitymacje w okładkach czerwonych, wydane Ministrom i Podsekretarzom Stanu, Prezesowi i Wiceprezesowi Najwyższej Izby Kontroli Państwowej oraz Ambasadorom R. P.

6. Ulgowe bilety okręgowe:

(1) Pracownicy państwowi w czynnej służbie, wymienieni w punkcie 1a), b) i c), którzy posiadają imienne legitymacje urzędnicze ustalonego wzoru, uprawniające do korzystania z ulg przejazdowych, mogą przy przejazdach służbowych korzystać również z ulgowych biletów okręgowych miesięcznych, półrocznych i rocznych.

(2) Bilety takie wydaje wyłącznie DOKP na podstawie pisemnego żądania odnośnych władz lub urzędów państwowych. Pisemne żądanie urzędu powinno zawierać poświadczenie że osoba, dla której zażądano bilet, jest uprawniona do korzystania z ulg przejazdowych, oraz powinien być podany numer odnośnej legitymacji osobistej. W żądaniu tem musi być wyraźnie podkreślone, że bilet okręgowy ma służyć do przejazdów w celach służbowych.

(3) Ceny ulgowych biletów okręgowych podane są w **tabeli „J"**.

(4) Pozatem obowiązują postanowienia §§ 27 i 27 TOBE.

7. Dojazd do pracy dla urzędników kontraktowych.

Urzędnicy kontraktowi i prowizoryczni, o których mowa w pkt. 1 pod b) i c), którzy nie zaopatrzyli się jeszcze w legitymacje tymczasowe, o których mowa w pkt. 5, ust. (3), jak również tacy urzędnicy kontraktowi, którzy nie mają prawa do legitymacyj, albowiem pełnią funkcje takie same jak urzędnicy lub niżsi funkcjonarjusze w rozumieniu uwagi II-2 (do p. 1 c), jednakże stanowisko ich nie jest trwałe, t. j. są oni angażowani na określony czas (np. rok)— mogą korzystać z ulgi przy przejazdach codziennych do służby za odcinkowemi biletami miesięcznemi II i III klasy na podstawie przedłożonego (miesięcznego) zaświadczenia swej przełożonej władzy. Ulgę oblicza się według stawek tabeli „H".

Zaświadczenie powinno zawierać nazwę urzędu państwowego, ważność na dany miesiąc kalendarzowy, imię i nazwisko pracownika, jego stanowisko służbowe, miejsce urzędowania i miejsce zamieszkania oraz potwierdzenie, że upoważnienie danej osoby normuje ustawa uposażeniowa.

Kolej może wymagać, ażeby osoby, korzystające z tych biletów oprócz wskazanego wyżej zaświadczenia posiadały dowód osobisty z fotografją, który okazać należy kolejowym organom kontrolnym na ich żądanie.

Postanowienia powyższe niczem nie naruszają uprawnień do nabywania biletów jednorazowych osób, które wymienione są w ostatnim ustępie wspomnianej Uwagi II.

173.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 czerwca 1934 r.

w sprawie XVI Kursu Administracji Komunalnej.

(Nr. SS. 47-2-20).

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Brześciu n/B., Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Nowogródku, Warszawie, Wilnie i Tymczasowego Prezydenta m. st. Warszawy.

Nawiązując do pisma okólnego z dn. 11.I 1934 r. L. SS. 47/2/17 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, że dnia 1 października 1934 r. rozpocznie się XVI Kurs Administracji Komunalnej przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie.

Warunki przyjęcia na kurs i program wykładów niczem się nie różni od warunków przyjęcia i programu kursu XV. Jedynie zaznaczyć należy, że opłata winna być wnoszona przez słuchaczów zgóry.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o rychłe zawiadomienie o powyższem zarządy związków samorządowych, aby miały one czas delegować kandydatów do Warszawy na dzień 1.X b. r.

(—) *Zbikowski*
DYREKTOR DEPARTAMENTU

Sprostowanie.

W okólniku Nr. 83 z dn. 11.VI.1934 r. o maksymalnych normach zaliczek (§ 53 przepisów rachunkowo-kasowych) Nr. GB 31-6-6 (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 16, poz. 157), aprobowanym przez Podsekretarza Stanu zgodnie z zarządzeniem z dn. 16.1.1934 r. Nr. GL. 61a-7, należy zamieścić podpis następujący: „(—) M. Dolanowski Podsekretarz Stanu".

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.